ഇക്കോ-ഫെമിനിസം നാടോടി-കാർഷികസംസ്കൃതിയിൽ

മനുഷ്യനും പരിസ്ഥിതിയും പരസ്പരപൂരകങ്ങളാണ് (complementary to each other). സ്ത്രീയും പ്രകൃതിയും ഒന്നാണെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് (യാഥാർത്ഥ്യമാണ്) ഇക്കോ-ഫെമിനിസത്തിനടിസ്ഥാനം. പ്രകൃതിയില്ലാതെ മനുഷ്യനില്ല. പക്ഷേ മനുഷ്യനില്ലെങ്കിൽപ്പോലും ഇതിനേക്കാൾ മനോഹരമായി പ്രകൃതി നിലനിൽക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിത്തറ പരിസ്ഥിതിയാണെന്നു പറയേണ്ടിവരും. ഒരു ജൈവവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഭാഗമായാണ് മനുഷ്യൻ നിലകൊള്ളുന്നത്. പരിസ്ഥിതിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന മനുഷ്യനും സ്ത്രീയെ ചൂഷണംചെയ്യുന്ന പുരുഷനും സ്വന്തം നിലനില്പിന്റെ ചുവട്ടിലാണ് കോടാലിവെയ്ക്കുന്നത്.

സ്ത്രീയുടെയും പ്രകൃതിയുടെയും നേർക്ക് എക്കാലവും ചൂഷണശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പിനെ സാരമായി ബാധിക്കും. ഏതു രാജ്യത്തിന്റെയും ഫോക്‌ലോർ ചരിത്രം അപഗ്രഥിച്ചാൽ വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്; പ്രാചീനകാലം മുതല്ക്കേയുള്ള ദേവസങ്കല്പം സ്ത്രീയെ മുൻനിറുത്തിയുള്ളതാണ്. ഗ്രീക്കുദേവതമാർ, മെസപ്പൊട്ടോമിയൻ ദേവിമാർ, കേരളത്തിലെ കാളി, അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി തുടങ്ങിയവർ ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്.

പ്രകൃതി നിലകൊള്ളുന്നത് മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണ്. പ്രകൃതിയുടെ ഉപഭോക്താവ് പ്രധാനമായും മനുഷ്യനാണ്. അതുപോലെ സ്ത്രീയുടെ

ഉപഭോക്താവ് പുരുഷനാണെന്നുള്ള ആശയം ഇന്നും തുടർന്നുപോരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പ്രകൃതിയുടെയും സ്ത്രീയുടെയും മേൽ അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കാൻ അവൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. സർവ്വവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഭൂമിയ്ക്കുമേലുള്ള ഈ ആധിപത്യം സർവ്വനാശത്തിൽ കലാശിക്കുന്നുവെന്ന സത്യം മനസ്സിലാക്കാൻ മനുഷ്യൻ വൈകിയിരിക്കുന്നു! പ്രകൃതിക്കും പെണ്ണിനുംമേൽ പുരുഷാധിപത്യം ചെലുത്തുന്ന അധീശാധികാരത്തിനെതിരെയുള്ള ചെറുത്തുനില്പ് സൈദ്ധാന്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഐക്യത്തിലേക്ക് വഴിവെയ്ക്കുന്നു എന്നതാണ് പാരിസ്ഥിതിക സ്ത്രീവാദത്തിന്റെ പ്രസക്തി.

പ്രകൃതിപ്രതിഭാസ സംബന്ധിയായ നിരവധി പുരാവൃത്തങ്ങൾ നാടോടിസംസ്കൃതിയിലുണ്ട്. ഋതുക്കൾ, മഴ, വെയിൽ, മഞ്ഞ് തുടങ്ങിയ പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പുരാവൃത്തങ്ങൾ സമസ്തസംസ്കാരങ്ങളിലും കാണാൻകഴിയും. മണ്ണും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധം എല്ലാ പ്രാക്തനസംസ്കൃതികളിലും നമുക്ക് ദർശിക്കാം. എല്ലാ പാരിസ്ഥിതികബിംബങ്ങളും മനുഷ്യനുമായി ഇഴുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

പ്രകൃതിയിൽനിന്നും മാറ്റിനിർത്താൻ കഴിയാത്ത വൃക്ഷങ്ങൾ, മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ എന്നിവയെ ഗോത്രചിഹ്നങ്ങളായി ആരാധിക്കുന്ന രീതി പ്രാചീനകാലംമുതല്ക്കേ ഉണ്ടായിരുന്നു. അമ്മദൈവസങ്കല്പം ഉടലെടുത്തതുതന്നെ പ്രകൃതിയിൽനിന്നുമാണ്. വൃക്ഷാരാധന, പ്രകൃത്യാരാധന ഇവയൊക്കെ പ്രാകൃതങ്ങളായി നാം പരിഗണിച്ചുപോരുന്നുണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ഇവ പ്രാകൃതങ്ങളല്ല. ദീർഘവീക്ഷണത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ മുൻതലമുറ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നവയാണിവ. ഇവയ്ക്ക് ആധുനികപരിവേഷം കൈവരുത്തിയപ്പോഴാണ് പാരിസ്ഥിതികവാദമെന്നും മറ്റും നമ്മൾ ഓമനപ്പേരിട്ടുവിളിച്ചത്. സ്ത്രീയെ പ്രകൃതിക്കു സമാനമായി വാഴ്ത്തിയതിന്റെ നിരവധി തെളിവുകൾ നമുക്കു ലഭ്യമാണല്ലോ. സമീപകാലത്ത് ഗൗരവതരമായി ഈ പ്രശ്നങ്ങളെ സമീപിച്ചപ്പോൾ ഇക്കോ-ഫെമിനിസം എന്ന ഒരു പഠനശാഖതന്നെ വളർന്നുവന്നു.

പാരിസ്ഥിതികബിംബങ്ങളിലൊന്നായ മണ്ണിനെ സ്ത്രീയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന പ്രവണത പുതുതല്ല. സ്ത്രീ അമ്മയായിത്തീരുന്നതോടെ പുതുതലമുറയ്ക്കു ജന്മംനല്കുകയായി. പുതുതലമുറ ജന്മമെടുക്കുക എപ്പോഴും മണ്ണിലാണ് (സസ്യലതാദികളുടെ). ഇവയാണ് മനുഷ്യന് ആശ്രയവും അഭയവുമായി വർത്തിക്കുന്നത്. ടി.എസ്. എലിയട്ട് ‘Waste Land’ (തരിശുഭൂമി) എന്ന പ്രഖ്യാതകൃതിയിൽ

"വരണ്ടുണങ്ങിയ വന്ധ്യമായ മണ്ണ്
മനുഷ്യാദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഗർവ്വിനെ
വായ്പൊളിച്ചുനോക്കുന്നു
ആഹ്ലാദമില്ലാതെ ചിരിക്കുന്നു-
ഇതാണ് ഭൂമിയുടെ മരണം"
എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഭൂമിയുടെ ഏതു ദിശയിലും പ്രകൃതിയാണ് മനുഷ്യന് ആശ്രയവും അഭയവുമേകുന്നത്. ജീവന്റെ നിലനില്പിന്നാധാരം അമ്മയാണ്. നാടോടിസംസ്കൃതിയിലും കാർഷികസംസ്കൃതിയിലും ഈ അമ്മസങ്കല്പം നമുക്കു ദർശിക്കാനാകും. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരങ്ങളിൽ 'റൈസ് മദർ', 'കാൻ മദർ' തുടങ്ങിയ ധാന്യദേവതാസങ്കല്പം നമുക്കു കാണാം. ഗ്രീക്കുകാരുടെ 'ഡെമീറ്റർ' എന്ന ഐശ്വര്യദേവതയും റോമാക്കാരുടെ 'സീറെസ്' എന്ന ദേവിയും ഉർവ്വരദേവതാധർമ്മമുള്ളവരാണ്. നെൽക്കതിരിൽ ശ്രീഭഗവതി കുടികൊള്ളുന്നുവെന്ന നമ്മുടെ സങ്കല്പം നോക്കുക. ഇവ നിരീക്ഷിച്ചാൽ നമുക്കു വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും ഒന്നാണെന്നതാണ്.

പ്രകൃതിയിലെ അമ്മദൈവസങ്കല്പം

'അമ്മദൈവ'മെന്ന സങ്കല്പം വൈദികേതരമാണ്. ദേവതാസങ്കല്പത്തിലെ പ്രമുഖസ്ഥാനമായ അമ്മദൈവസങ്കല്പം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുമുണ്ട്. ഒരുകാലത്ത് നൈൽനദീതടം മുതൽ സിന്ധുനദീതടംവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഒരു ആരാധനാരീതിയാണ് അമാനുഷമാതൃദേവതാപൂജ. ഭാരതത്തിലെ അമ്മദൈവസങ്കല്പം പ്രകൃതിയുടെ പ്രതീകംതന്നെയാണ്. പൃഥ, പ്രകൃതി, ദുർഗ്ഗ, കാളി എന്നീ സങ്കല്പങ്ങൾക്കെല്ലാം അടിസ്ഥാനം ഈ മാതൃഭാവാരോപണംതന്നെയാണ്. ഈ മാതൃപൂജയാണ് പില്ക്കാലത്ത് ശക്ത്യാരാധനയായി രൂപപ്പെട്ടത്.

ഗ്രാമദേവതയായ കണ്ണങ്ങാട്ടുഭഗവതി ഒരു അമ്മദൈവമാണ്. ഉത്തരകേരളത്തിൽ കണ്ണങ്ങാട്ടു ഭഗവതിയുടെ കാവും തെയ്യവും കാണാം. വിശ്വമൂലപ്രകൃതിയാണ് ഈ ദേവത എന്നു സങ്കല്പം. കടൽദേവതയെ കടലമ്മയായി വാഴ്ത്തുന്ന രീതിയും ഇവിടെയുണ്ട്. കടലമ്മയാണ് തങ്ങൾക്കാവശ്യമായതു നൽകുന്നതെന്നു തീരദേശക്കാർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

നാടോടിസംസ്കൃതിയിൽ ഭക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദേവതയായ അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി സ്ത്രീയാണ്. താമരയിലോ സിംഹാസനത്തിലോ ഇരിക്കുന്ന സൗന്ദര്യവതിയായിട്ടാണ് സങ്കല്പം. ഒരു കൈയിൽ ചോറ്റു

പാത്രവും മറുകൈയിൽ ചട്ടുകവുമെടുത്ത രൂപമാണ്. തെയ്യം പാടികളുടെ മരക്കലപ്പാട്ടിലും പുലയരുടെ 'ചോതിയും പിടയും' എന്ന പാട്ടിലും വടക്കൻപാട്ടുകളിൽപ്പെട്ട ചില കഥാഗാനങ്ങളിലും അഗ്രശാലാമാതാവിന്റെ പുരാവൃത്തം ആഖ്യാനംചെയ്യുന്നു. 'കോതാമ്മൂരിയാട്ട'ത്തിന് മലയർ പാടാറുള്ള പാട്ടിൽ അന്നപൂർണ്ണേശ്വരിയുടെ ചരിത്രം അനാവരണംചെയ്യുന്നു.

ആരിയർനാട്ടിൽപ്പിറന്ന അഗ്രശാലമ്മ കോലത്തുനാട് കിനാവുകാണുകയും ആരിയർ രാജൻ തീർപ്പിച്ച മരക്കലത്തിൽ യാത്ര പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അനേകം നെല്ലിനങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ആ അമ്മ ചെറുകുന്നിലെ ആയിരംതെങ്ങിൽ വന്നുചേർന്നത്. നാടുവാഴിയായ കോലമന്നൻ ആ അമ്മയെ കുടിയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഫ്യൂഡലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി തച്ചുടച്ചതിനുശേഷമാണ് അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി അവിടംവിട്ടു യാത്രയാവുന്നത്.

സ്ത്രീയും പ്രകൃതിയും

സ്ത്രീയും പ്രകൃതിയും ഒന്നാണ്. പ്രകൃതിയെയും സ്ത്രീയെയും നോവിച്ചാൽ കടുത്ത പ്രതികരണമുണ്ടാകുന്നു. ശക്തിസ്വരൂപിണികളായതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രതികരണവും ശക്തമായിരിക്കും. പ്രകൃതിയിൽ സുനാമി, ഭൂകമ്പം എന്നിവപോലുള്ള പൊട്ടിത്തെറികൾ ഉണ്ടാകുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു ശുണ്ഠിയുണ്ടാകുന്നു. പ്രകൃതിയെപ്പോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു. പ്രകൃതി എല്ലാം നശിപ്പിച്ച് സ്വയമൊടുങ്ങുന്നു. സ്ത്രീയും അതുപോലെതന്നെ. നാടോടിസംസ്കാരത്തിലെ രൗദ്രദേവതമാരും പ്രതികാരത്തിനൊരുങ്ങുന്ന പ്രകൃതിയും തമ്മിൽ ഒരന്തരവുമില്ല.

കുന്നുകൾ ഭൂമിയുടെ മാറിടമാണെന്നും അവ ചുരത്തുന്ന സ്നേഹദ്രവ്യമാണ് പുഴകളെന്നുമുള്ളത് കേവലം കാവ്യഭാവനയല്ല; മറിച്ച്, ഇത് അന്വർത്ഥമാക്കുന്ന നിരവധി ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കേരളത്തിലുണ്ട്. ഭൂമിയെ അമ്മയായിട്ടാണ് ഏവരും കരുതിപ്പോരുന്നത്.

കലാരൂപങ്ങളിലെ പാരിസ്ഥിതിക-സ്ത്രീവാദദർശനം

കേരളീയ ഗോത്രപാരമ്പര്യത്തിലെ ഉർവ്വരതാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ (fertility rite) ഉദാത്തമായ മാതൃകയാണ് പടയണി. വിളവെടുപ്പുമുതൽ അടുത്ത വിത്തിറക്കൽവരെയുള്ള കാലമാണ് ഇതിന്റെ അവതരണകാലമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. പടയണിയിലെ പ്രധാന കോലങ്ങളെല്ലാം സ്ത്രൈണമാണ്. ആകാശയക്ഷി, അന്തരയക്ഷി, കാലയക്ഷി തുടങ്ങി

യവർ. ഓരോരുത്തരുടെയും അസ്തിത്വത്തിനു നിദാനം അമ്മയാണെന്നും അമ്മ അഗ്നിയാണെന്നും അഗ്നി വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടമായ അക്ഷരമാണെന്നുമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യമാണ് പടയണിയുടെ ദർശനം.

'കുത്തിയോട്ടം' എന്ന കലാരൂപത്തിൽ ഉർവ്വരദേവതയായ അമ്മയെ രോഗദേവതയായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വസൂരിപോലെയുള്ള പകർച്ചവ്യാധികൾ വരാതിരിക്കുന്നതിനായി നടത്തുന്ന നേർച്ചയാണിത്. ഭഗവതിക്ക് കുട്ടികളെ ബലിനൽകുന്നുവെന്നാണ് സങ്കല്പം. പൂരക്കളിയും ദേവതാരാധനാപരമായ ഒരു ചടങ്ങ് എന്ന നിലയിലാണ് രൂപംകൊണ്ടത്. ഉർവ്വരാരാധന പൂരക്കളിയിലെ ഒരു പ്രധാന ഇനമാണെന്നുകാണാം.

കാർഷികസംസ്കൃതിയുടെ പാരിസ്ഥിതിക-സ്ത്രീവാദ പരിപ്രേക്ഷ്യം

ആദിമമനുഷ്യൻ കായ്കനികളും കിഴങ്ങും ശേഖരിക്കുകയും വേട്ടയാടി ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പില്ക്കാലത്ത് ഇതിനുവേണ്ടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുനടക്കുന്നതിന്റെ പ്രായോഗികബുദ്ധിമുട്ടുകൾ തിരിച്ചറിയുകയും അവരുടെ താമസസ്ഥലത്തോടനുബന്ധിച്ചുതന്നെ കൃഷിചെയ്ത് അവയുടെ വിളവെടുപ്പ് നടത്തുകയും ചെയ്തുവന്നു.

കാർഷികവൃത്തിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉത്സവങ്ങൾ എല്ലാരാജ്യത്തിലും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. പ്രാചീനഗ്രീസിൽ സസ്യസമൃദ്ധിയുടെ ദേവനായി ആരാധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഡയോണിസിസിനെ പ്രകീർത്തിച്ച് ഉത്സവങ്ങൾ അരങ്ങേറിയിരുന്നു. ഗ്രീസിൽ മാത്രമല്ല, റോം, ഫിൻലാന്റ്, ജർമ്മനി, സ്വിറ്റ്സർലന്റ് തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ നിരവധി പ്രകൃതിദേവതമാർ അവരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിയെ അമ്മയായി, ദേവതയായി കാണുകയെന്ന സങ്കല്പം ദീർഘദർശനത്തിന്റെ ഫലമായി ഉദയംകൊണ്ടതാണ് എന്ന വാദം സമകാലപരിസ്ഥിതി വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ബോധ്യമാകും. ഉർവ്വരതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ഇതിന് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. ഒരു കാർഷികസമൂഹത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഗുണവും ആശയവുമാണ് ഉർവ്വരത. പ്രകൃത്യുർവ്വരതയും മനുഷ്യുർവ്വരതയും പരസ്പരബന്ധിതമാണ്. 'മണ്ണും പെണ്ണും' എന്ന പ്രയോഗംതന്നെ ഇത് സാധൂകരിക്കുന്നു. 'മണ്ണും പെണ്ണും നാത്തുനേ നന്നാക്ക്യാലേ നന്നാവൂ' എന്ന നാടൻചൊല്ല് ഇവിടെ ഓർക്കുക.

ധാന്യങ്ങളുല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഭൂമിയും കുഞ്ഞിനെ പ്രസവിക്കുന്ന അമ്മയും തമ്മിൽ എന്ത് അന്തരമാണുള്ളത്? നെല്ലിൽ പാലുറയ്ക്കുന്നു.

ഉറയ്ക്കുന്ന പാൽ (നെല്ലരി) നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യവസ്തുവായി വർത്തിക്കുന്നു. അമ്മയും തന്നിലുറയ്ക്കുന്ന പാൽ മക്കൾക്കു നൽകുന്നു. കാർഷികസംസ്കൃതിയിലെ സമൃദ്ധിയുടെ ദേവതയായ ശ്രീഭഗവതി കൈയ്യിൽ ഒരു കതിർക്കുലയേന്തിയാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. പ്രകൃതി സർവ്വദാ ഭൂമി കിളച്ച് പാകപ്പെടുത്തുന്നതും വിത്തുവിതയ്ക്കുന്നതും ഞാറുനടുന്നതുമെല്ലാം കാലാവസ്ഥയ്ക്കനുഗുണമായിട്ടാണ്. ഋതുവിജ്ഞാനമനുസരിച്ച് മാത്രമേ കൃഷി നടത്താൻ കഴിയൂ. ഇതുതന്നെയല്ലേ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീക്കും സംഭവിക്കുന്നത്. ഋതുമതിയായാൽ മാത്രമേ സ്ത്രീക്ക് അടുത്ത തലമുറയെ ജനിപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ. പ്രകൃതിയുടെ വസന്തകാലം പോലെയാണ് മനുഷ്യന് പുതുതലമുറയുടെ വരവിന്റെ ആഹ്ലാദകാലം. സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യൗവ്വനമാണ് അവളുടെ വസന്തകാലം.

സസ്യലതാദികൾ -- പാരിസ്ഥിതിക-സ്ത്രീവാദവീക്ഷണം

നാടോടിസംസ്കൃതിയിലെ വൃക്ഷാരാധന നോക്കുക. ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ നക്ഷത്രവൃക്ഷങ്ങൾ നട്ടുവളർത്തി സംരക്ഷിക്കുകയെന്നത് പ്രാചീനകാലംമുതല്ക്കുതന്നെയുള്ള ആശയമാണ്. ഇത് തികച്ചുമൊരു അന്ധവിശ്വാസമല്ല. മലയാളമാസത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു നക്ഷത്രത്തിൽ ആണല്ലോ എല്ലാവ്യക്തികളും ജനിക്കുക. അത്രയും വൃക്ഷത്തൈകൾ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുകയെന്നത് എന്തുകൊണ്ടും പരിസ്ഥിതിസംരക്ഷണത്തിന്റെ ആക്കം കൂട്ടുന്നു. വൃക്ഷങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ചിന്തയുടെ പ്രതീകമായി കണക്കാക്കുന്നു. ബോധിവൃക്ഷമെന്നത് ഒരു ജ്ഞാനവൃക്ഷമാണ്. അഗ്നിപുരാണത്തിലെ വൃക്ഷത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പരാമർശം എത്ര അർത്ഥവത്താണ്! “പത്തു കിണറുകൾക്ക് തുല്യമാണ് ഒരു കുളം. പത്തുകുളങ്ങൾക്ക് തുല്യമാണ് ഒരു തടാകം. പത്തു തടാകത്തിനു തുല്യമാണ് ഒരു പുത്രൻ. പത്തു പുത്രന്മാർക്കു തുല്യമാണ് ഒരു വൃക്ഷം” എന്നത്.

കാവുകളെ സംരക്ഷിക്കുകയെന്നത് കുടുംബങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയെന്ന ആശയത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്. വൃക്ഷാരാധനയിൽനിന്നാണ് കാവുകളുടെ ഉത്ഭവം. വൃക്ഷലതാദികൾ സമൃദ്ധമായി വളരുന്ന സുഖശീതളമായ മരത്തോപ്പുകൾ പല ദേവതമാരുടെയും സങ്കേതങ്ങളാണ്. ഇവ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ കുടുംബസംരക്ഷണവും പരിസ്ഥിതിസംരക്ഷണവും ഒരുപോലെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണെന്നു വ്യക്തമാവും. ആവാസവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള ദീർഘവീക്ഷണമാണ് കാവുകളെ സംരക്ഷിക്കാൻ മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കിയത്.

ഉപസംഹാരം

ഒറ്റവൈക്കോൽ വിപ്ലവത്തിന്റെ വക്താവായ ഫുക്കുവോക്കയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഓരോ വിത്തും ഓരോ ശില്പങ്ങളാണ്. ഒരു ചെറിയ വിത്തിൽനിന്നാണല്ലോ ഒരു മഹാവൃക്ഷമുണ്ടാകുന്നത്. ആ വൃക്ഷം വെള്ളവും വളവും സ്വീകരിച്ച് നല്ല വിത്തുകളും ഫലങ്ങളും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സ്ത്രീക്കും നല്ല തലമുറയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്.

പ്രജനനത്തിന്റെ പ്രഭവകേന്ദ്രം സ്ത്രീയാണ്. വരുംതലമുറയുടെ നിലനില്പിനുള്ള വിഭവങ്ങളുടെ പ്രഭവകേന്ദ്രം പ്രകൃതിയും. ഉർവ്വരതയുടെ മുഖ്യചിഹ്നമാണ് സ്ത്രീത്വത്തിന്റെയും പ്രകൃതിയുടെയും ഈ സമാനസ്വഭാവം. മണ്ണിനെ നശിപ്പിക്കുകയും പെണ്ണിനെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറ നശിപ്പിക്കലാണ്. മണ്ണിന്റെയും പെണ്ണിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിന് ഒരുപോലെ പ്രാധാന്യം നല്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത നമ്മുടെ തായ്‌വേരായ നാടോടിസംസ്കൃതിയുടെ സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിലൂടെ വ്യക്തമാകുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ നാടോടിസംസ്കൃതിയിലുടനീളം പാരിസ്ഥിതിക-സ്ത്രീവാദ ദർശനങ്ങൾ ഇഴചേർന്നുകിടക്കുന്നുണ്ട്.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി എം.വി., ഫോക്‌ലോർ നിഘണ്ടു, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1989.
2. പിയേഴ്സൺ എൻ.എം., ഇക്കോഫെമിനിസം, ഇക്കോ-ടൂറിസം, മാർക്സിസം: കോട്ടയം, കറന്റ് ബുക്സ്, 2003.
3. വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി എം. വി., നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1996.
4. രാഘവൻ പയ്യനാട്, ഫോക്‌ലോർ, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
5. Chandran M.D. S. and Hughes, J.D., The Sacred Groves of South India; Ecology, Traditional Communities and Religious Change, Social Compass, 1997.

ഷെറീനാ റാണി ജി.ബി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ,കെ.കെ.ടി.എം. ഗവ. കോളേജ്,
കൊടുങ്ങല്ലൂർ
Email: speaktosherin@yahoo.com